MISSION TO THE STAR

E. A. VAN VOGHT

V Ý P R A V A K E H V Ě Z D Á M

z polského vydání Wyprawa do gwiazd, vyd. Iskry, Warszawa 1981
přeložil
Jiří PILCH, KLF Ostrava

Prolog

Pozemské loď minula osamocené slunce Gisser tak rychle, že varovný systém stanice na meteoritu nestačil zareagovat. Než si hlídač korábu všimnul, byl již na obrazovce jako velké světlá skvrna. Poplachové zařízení lodi musela pracovat bezchybně, jelikož letící světelný bod zřetelně zpomalil a stále brzdíc zatočil velkým obloukem. Teď letěl pomalu zpátky s jasným záměrem najít nevelký objekt, který narušil jeho energetická čidla.

Když byl již vidět pouhým okem, zaclonil svou velikostí světlo vzdáleného, zářivě žlutého slunce. Vypadal jako koráb ze samotného dna Pekel, ze vzdálených hranic prostoru, nestvůra ze zpola legendárního světa. I když to byl nový typ, bylo v něm možné, na podkladě historických zpráv, rozeznat vojenskou loď Císařství Země. Bylo předpovězeno, že jednou nastane tento hrozný den, a teď se to stalo.

Věděl, co má dělat. Varovat - nesměrovým podprostorovým vysílačem vyslat k Padesáti Sluncím varování, které bylo se strachem očekáváno po staletí. A pečlivě setřít stopy přítomnosti. Nenastal výbuch. Přetížené atomové generátory se tavily a lehce rozprášily masivní budovu meteorologické stanice na atomy. Hlídač se nepokoušel uprchnout. Nikdo se nemohl dostat do jeho mozku k vědomostem, které obsahoval. Ucítil krátkou ochromující křeč bolesti, než jej energie rozložila na atomy.

Lady Gloria Laurr, první kapitán Hvězdného Roje, se neobtěžovala doprovázet expedici, přistávající na meteoritu, ale vše pozorně sledovala na astrovizeru. Od chvíle, kdy se jako blesk z čistého nebe na obrazovkách objevila lidská postava v meteorologické observatoři, jí byl jasný význam tohoto objevu. Okamžitě se jí vybavily veškeré souvislosti. Observatoř, takže také mezihvězdné cesty. Lidské bytosti mohou pocházet jen ze Země. Zamyslela se nad tím, jak k tomu došlo, zřejmě stará výprava. Muselo k tomu dojít už dávno, protože dnes už mají meziplanetární spojení. To znamená početnou populaci, osídlující mnoho planet. Její Veličenstvo - pomyslela si - bude spokojeno. Tak jako ona. V návalu dobré nálady zavolala strojovnu.

"Vyslovuji vám uznání za bleskovou akci, kapitáne Glone," řekla vřele. "Mám na mysli uzavření celého toho meteoritu v energetickém obalu. Nemine vás odměna."

Muž v astrovizeru se uklonil.

"Děkuji, paní. Smad jsme zajistili atomové a elektronové částice celé stanice. Škoda, že interference energie jejích reaktorů znemožnila Fotografické Sekci získat potřebné snímky."

Sebejistě se usmála.

"Máme člověka a k té metrici není potřeba žádných fotografií."

S úsměvem na rtech se pohledem vrátila ke scéně na meteoritu. Zamyšleně se dívala na pohlcovače energie a hmoty. V observavtoři byla mapa. Bylo v ní zaznamenáno několik bouří. Jedna z nich vypadala neobyčejně nebezpečně. Zřetelně to viděla ve světle průz-

kumných paprsků. Jejich obrovská loď nemohla vyvinout plnou rychlost, dokud neznali rozsah této bouře. Riziko bylo příliš veliké. Před očima se jí mihl mladý, neobyčejně hezký muž. Rozhodný, odvážný. Svým necivilizovaným způsobem dost zajímavý. Nejdříve bude třeba dostat se do jeho mysli a vydolovat informace. Ještě teď ji muže třeba jen malý omyl stát hodně. Dlouhé, naléhavé hledání. Celá desetiletí lze ztratit na těchto krátkých vzdálenostech světelných let, kde loď nemůže použít své rychlosti. A bez důkladné předpovědi počasí se neopovážíš udržet ani již dosaženou rychlost.

Uviděla, že všichni opouštějí meteprit. Energickým pohybem vypnula vnitřní komunikátor, zmáčkla několik tlačítek a když prošla transmiterem, objevila se přímo v přechodové komoře o půl míle dál.

Dozorčí důstojník se tvářil mrzutě.

"Právě jsem dostal snímky. Mapu zakrývá skvrna energetické mlhy. Opravdový pech. Asi budeme muset začít od budovy se vším, co obsahuje, a člověka nechat na konec," zahlásil po pozdravech. Jakoby vycítil její zklamání, rychle dodal:"Nakonec je to jednoduchá lidská matrice. Její, napohled těžší, oživení se ve skutečnosti ničím neliší od vašeho přechodu transmiterem z kapitánského můstku na toto místo. V obou případech máme co činit s rozkladem na atomy, které musíme složit do jejich původní sestavy."

"Ale proč jej nechávat až na konec?"

"Technické ohledy. Neživé předměty jsou složitější. Organizovaná hmota, jak víme, je jen o trochu složitejší, než všude dostupné sloučeniny uhlíku a vodíku."

"Tak dobře."

Nebyla si, tak jako on, jista, že člověk a jeho mozek, jehož znalosti vytvořily tuto mapu, jsou méně důležité, než samotná mapa. Ale protože měla mít to i to, souhlasila.

"Začněte."

Dívala se, jak se uvnitř prostorné komory objevuje tvar budovy. Sjížděla na antigravitačních nosnících, až nakonec spočinula uprostřed obrovského kovového tácu. Z kabiny vyšel technik, který kroutil hlavou. Zavedl je do zrekonstruované stanice a ukazoval jim její nedostatky.

"Dvacet sedm slunečních bodů na mapě," řekl, "neuvěřitelně málo, i když budeme předpokládat, že se tito lidé zorganizovali jen v nevelké oblasti prostoru. A mimo to, podívejte se, kolik je tu bouří, dokonce i daleko za oblastí sluncí a ..." Slova mu uvázla v hrdle. V tichu utkvěl zrakem v tmavém koutě, nějakých dvacet stop za celou aparaturou. Následovala jeho pohled. Ležel tam člověk. Jeho tělo se chvělo.

"Myslela jsem si,"řekla a zamračila se,"že člověka necháme až na konec."

Prpfesor byl velice rozpačitý.

"Můj asistent to určitě špatně pochopil. To..."

"Nic se nestalo," přerušila jej. "Odešlete jej do Psychologického Střediska a řekněte poručici Neslorové, že tam budu za chvíli."

"Rozkaz, jasnosti."

"Počkej. Pozdravuj ode mne Staršího Meteorologa a pozvi jej sem. Chci, aby se podíval na mapu a řekl, co si o ní myslí."

Otočila se na patě uprostřed skupinky svých společníků a v úsměvu ukázala bílé, rovné zuby.

"U Joviše, konečně se po deseti letech nudného toulání začíná něco dít. Jedna dvě skončíme tu hru na schovávanou."

Vzrušení v ní plálo jako živý oheň.

Ke svému údivu Hlídač věděl proč žije ještě dřív, než procitl. Než otevřel oči, Cítil probouzející se vědomí. Instinktivně zahájil každodenní delianskou rozcvičku svalů, nervů i mysli, jako obvykle před tím, než vstal z lůžka. Během zvláštního rytmického cyklu jeho mysl ochromilo strašlivé podezření. Vrací se k vědomí? On! Právě v té chvíli, kdy mu mozek skoro explodoval pod vlivem šoku, pochopil, jak k tomu došlo. Uklidnil se, pohroužil se do sebe. Jeho zrak zaregistroval mladou ženu, odpočívající na pohovce blízko něho. Ušlechtilý ovál tváře. Důstojnost. Naprosto se nehodila k tak mladému stvoření. V uvolněné pozici jej studovala šedýma, jiskřivýma očima. Pod jejich uhrančivým pohledem mu v hlavě zavládla prázdnota. Nakonec se mysl vrátila. Naprogramovali mu klidné procitnutí. Co ještě udělali, co se dozvěděli? Mysl se mu rozšiřovala, až se mu zdálo, že mu každou chvíli pukne lebka. Co ještě? Zpozoroval, že se žena na něj usmívá pobaveným úsměvem jako balzám. Uslyšel její zvučný, stříbrný hlas. Ovládl jej ještě větší klid. Řekla mu:

"Neboj se. To znamená neboj se moc. Jak se jmenuješ?"

Hlídač otevřel ústa,ale okamžitě je zavřel a neústupně zakroutil hlavou. Chvíli cítil neodolatelnou chut ji všechno říct, ale odpověd třeba jen na jednu otázku by zlomila okovy delianské myšlenkové pevnosti a způsobila by vyjevení celé pravdy. Ale taková informace znamenala neštěstí. Přemohl se a opět zakroutil hlavou. Mladá žena se zamračila.

"Neodpovíš na tak nevinnou otázku? Vždyť prozrazení jména nic neznamená."

Nejdřív jméno, pomyslel si Hlídač, pak z které planety pochází, kde se nachází, pak něco o bouřích. A tak pořád dál. Nekonečně. Čím déle budu lidem odmítat informace, po kterých tak touží, tím více času bude mít Padesát sluncí k zorganizování obrany proti největšímu stroji, který kdy vplul do této části prostoru. Jeho myšlenky bloudily. Žena seděla rovně, její oči byly chladné jako ocel. Její hlas také ocelově zazněl, když promluvila:

"AT jsi kdokoli, věz, že se nacházíš na palubě císařské válečné lodi Hvězdný roj. První kapitán Laurr, k službám. A ať ti je také jasné, že bez ohledu na cokoli žádáme, abys nám udal trasu, která naši lod bezpečně dovede k vaší hlavní planetě."

Její chvějící se hlas stále zvučel:

"Jsem přesvědčena, že víte, že Země neuznává nezávislé vlády. Vesmír je nedělitelný. Není v něm místo pro nesnášlivé rozhárané národy, handrkující se o moc. Tak zní zákon. Ti, kdož jej porušují, jsou zločinci a musí být přísně potrestáni. To je varování." Nečekala na odpověd a otočila se. "Poručice Neslorová," řekla směrem k protilehlé stěně, "víte už, co dělat dál?"

"Jistě, výsosti," odpověděl ženský hlas. "Přijala jsem údaje napodkladě výzkumů Muir-Graystona, který zkoumal kolonisty, žijící daleko od hlavního proudu života galaxie. Historie nezná příklad tak dlouhé izolace, ke ketré, jak se zdá, došlo v těchto místech. Myslím si, že prošli statickou etapou vývoje a dosáhli jistého vlastního rozvoje. Myslím, že musíme začít od nejjednuduššího. Několi vynucených odpovědí před námi otevře jeho mysl. A zatím budeme mít možnost vidět, jak rychle roste jeho odpor pod tlakem přístroje. Mohu začít?"

Žena na pohovce přikývla. Ze stěny vyrazil světelný paprsek. Hlídač se pokusil uhnout a poprvé zjistil, že jej něco drží na lůžku. Ani provazy, ani řetěz, nic viditelného. A přesto na omak jako ocel a pružné jako guma. Než se stačil rozhodnout, bylo světlo v jeho očích, v mozku - oslepující, otupující světlo, pulzující

záře. Zdálo se, že se jím ozývají hlasy, plesající a rozezpívané, hovořící v jeho hlavě, hlasy, které říkaly: "Tak jednoduchá otázka. Samozřejmě, že odpovím... samozřejmě, samozřejmě, samozřejmě... Jmenuji se Hlídač Gesseru. Pocházím z planety Kaider III, z delianských rodičů. Žijeme na sedmdesáti pěti planetách kolem Padesáti Sluncí, třicet miliard lidí, čtyřista větších bouří, nejhorší na šířce 473. Ústřední vláda sídlí na planetě Cassidor VII, kouzelné planetě..."

Zhrozen tím, co dělá, svázal šílenou mysl delianským uzlem a ukončil tok zhoubných slov. Věděl, že se už nikdy nedá takhle chytit, ale... příliš pozdě, pomyslel si, příliš pozdě.

Nebyla si tím vůbec jista. Opustila pokoj a okamžitě se vrátila k poručici Neslorové, ne už nejmladší ženě, zahloubané do informací z receptorových cívek. Psycholožka odtrhla zrak od práce a s údivem v hlase řekla:

"To je přece absolutně nemožné, Výsosti. Jeho odpor dosáhl inteligenčního kvocientu 800. Ale mluvit začal při tlaku IQ 167, což odpovídá jeho úrovni a je, jak víte, průměrnou honnotou. Za takovým odporem se určitě skrývá nějaká metoda myšlenkového treninku. Myslím, že klíčem je jeho zmínka o delianském původu. Intenzita křivky se velice zvedla, když vyslovil tato slova. Tyto záležitosti nesmíme brát na lehkou váhu. Může způsobit veliké zdržení, pokud nebudeme rozhodnuti zlomit jeho vůli."

První kapitánka nesouhlasně zavrtěla hlavou.

"Informujte mne, pokud se stane něco nového," zněla její jediná odpověď. Cestou k transmiteru se zastavila, aby se ujistila o pozici lodi. Na tváři se jí uhnízdil bledý úsměv, když na obrazovce uviděla stín lodi, ohraničený světlou září slunce. Šetří čas, pomyslela si a přeběhl jí chlad předtuchy. Copak je to možné, aby jeden člověk zadržel koráb, schopný dobýt celou galaxii?

Starší meteorolog lodi, poručík Cannons, vstal z křesla, když k němu šla rozlehlým sálem, v němž se nacházela stanice Padesáti Sluncí. Vlasy mu šedivěly, byl velice starý, připomněla si, velice starý. Když k němu docházala, pomyslela si: Puls života v těchto lidech, sledujících veliké bouře vesmíru, bije pomaleji. Mají pocit nepatrnosti toho všeho, nekonečnosti času. Bouře potřebují staletí i mnohem více k dosažení plné bouřlivé zralosti. Tyhle bouře a lidé kteří je kategorizují, musí dosáhnout určité jednoty ducha. V jeho hlasu zněl majestát, když se uklonil a řekl:

"Je to pro mne čest, spatřit osobně první kapitánku, Velice Ctihodnou Glorii Cecilii Lady Laurr z rodu Vysoce Urozených Laurrů."

Odpověděla na pozdrav a spustila přinesený pásek. Vyslechl si jej s vráskou na čele a nakonec řekl:

"Šířka, kterou pro bouři udal, nemá nejmenší význam. Ty neuvěřitelné bytosti vypracovaly pro Velký Magellanův Mrak systém vycházející z postavení slunce, bez jakékoli souvislosti s magnetickým polem celého Mraku. Určitě zvolili nějaké slunce, určili je jako střed a kolem něj vypracovali celou svou prostorovou geografii."

Stařeček se energicky otočil a odvedl ji do středu stanice, přímo pod meteorologickou mapu.

"Nemá pro nás žádný význam," řekl krátce.

"Prosím?"

Postřehla, že se na ni zamyšleně dívá porcelánově modrýma očima.

"Řekněte mi, prosím, co si myslíte o té mapě, Výsosti."

Mlčela, oddalovala vyřčení svého názoru před tak přesným intelektěm. Svraštila čelo a nakonec prohlásila:

"Mám stejný dojem, jako vy. Mají vlastní systém a je jen třeba k němu najít klíč." Její hlas byl už jistější. "Veškeré naše problémy, podle mého názoru, se prakticky soustřeďují na nalezení směru,

kterým musíme prohledat prostor v sousedství nalezenéstanice. Jestliže se vydáme nesprávným směrem, ztratíme mnoho času. Ale v celé téhle záležitosti se nejvíc obávám bouří."

Skončila, tázavě se na něj podívala a spatřila, že smutně potřásá hlavou.

"Obávám se, že to není tak jednoduché. Tyto světlé body, přadstavující slunce, mají velikost hrášku jen pouze díky lomu světla. V metroskopu je vidět, že mají průměr jen několik molekul. Pokud jsou jijich proporce stejné v poměru ke sluncím..."

Naučila se ovládat v opravdu těžkých situacích. Teď stála zmatená, jen na pohled se ovládala, klidná a zamyšlená. Po chvíli se otázala:

"Chcete tím říct, že každé z těch jejich sluncí je ztraceno uprostřed tisíců ostatních?"

"Ještě hůř. Chci tím říci, že osídlili jen jeden systém z deseti tisíc. Nezapomínejme, že Veliký Magellanův mrak tvoří více než padesát milionů hvězd. Mnoho slunečního světla. Pokud si budete přát, vyznačím dráhy ke všem nejbližším hvězdám pro rychlost nanejvýš padesáti světelných dnů. Snad budeme mít štěstí," domluvil stařeček.

Prudce to odmítla.

"Jedno z deseti tisíc! Nemluvte hlouposti. Náhodou trochu znám počet pravděpodobnosti. Museli bychom navštívit přinejmenším dva tisíce pět set sluncí, pokud budeme mít štěstí, třicet pět až padesát tisíc, pokud štěstí mít nebudeme. Vyloučeno," ponurá grimasa stáhla její dívčí ústa. Nebudeme marnit pět set let na hledání jehly v kupce sena. Raději se svěřím psychologii, než slepé náhodě. Máme člověka, který umí číst tu mapu a i když to bude chvíli trvat, vyzpívá nakonec vše."

Na odchodu se zastavila:

"A co ta budova? Říká vám něco její konstrukce?"

Přikývl.

"Typická pro galaxii před nějakými patnácti tisíci lety."

"Beze změn, žádný pokrok?"

"Nic takového nevidím. Jeden člověk obsluhy. Dělá vše. Prosté, primitivní."

Zamyšleně pokývala hlavou, jakoby chtěla rozehnat mlhu.

"To je divné. Za patnáct tisíc let přece museli něco dokázat. Kolonie jsou většinou statické, ale tak moc..."

Za tři hodiny četla hlášení, když zvonek astrovizeru dvakrát zazvonil. Dvě zprávy... První z Psychologického střediska. Otázka:

"Můžeme zlomit zajatcovu vůli?"

"Ne!" odpověděla první kapitánka Laurr. Druhá otázka ji přiměla k pohlédnutí na tabulku letových drah. Tabulka se rozzářila symboly. Ten drzý stařec si klidně porušil její zákaz. S křivým úsměvem přistoupila blíž a prohlédla si svítící klikyháky, po čemž dala příkaz hlavní strojovně. Dívala se, jak se její obrovská loď noří do noční tmy. Nakonec, nabyla první, kdo se pokouší chytat dva vrabce, Kontrapunkt existoval déle ve vztazích mezi lidmi, než v hudbě.

Prvního dne se dívala seshora na první planetu světlemodrého slunce. Planeta plula v temnotách pod korábem - masa kamene a kovu bez atmosféry, monotonní a odpuzující, svět prvotních hor a údolí, nenakažený životodárným kvasem. Paprsky ukazovaly jen kámen, kámen a zase kámen, žádný pohyb, dokonce ani stopu po něm. Byly tady ještě tři planety. Na jedné z nich teplý, zelenající se svět, kde se panenské lesy vlnily pod dechem větru a planiny se hemžily zvířaty. Ale žádná budova, ani lidská postava.

"Do jaké hloubky pronikají vaše paprsky pod povrch?" nevlídně pronesla do interkomu.

"Sto stop."

"Existují nějaké kovy, které mohou zkreslovat hloubky pozorování?"

"Několik, paní."

Rozčarovaně přerušila spojení. Toho dne se Psychologické středisko neozvalo.

Druhý den se před jejím netrpělivým zrakem objevilo gigantické rudé slunce. Kolem mohutného rodiče kroužily po obrovských oběžných drahách devadesát čtyři planety. Dvě byly vhodné ke kolonizaci, ale i na nich mohla obdivovat nádhernou flóru a faunu, s jakými se obyčejně setkáváme na planetách, kterých se nedotkla lidská ruka a kovy civilizace. Hlavní zoolog to svědomitě potvrdil:

"Procento zvířat odpovídá průměru na světech neosídlených inteligentními bytostmi."

"A nemyslíte si, že jejich zákony mohou chránit zvířata a zakazovat obdělávání půdy dokonce i jen pro zábavu?"

Nedostala odpověď, kterou nakonec ani nečekala. A opět ani slovo od poručice Neslorové.

Třetí slunce se nacházelo dále. Zvedla rychlost na dvacet světelných dnů za minutu - a dostala bolestivé ponaučení, když loď vletěla do nevelké bouře. Musela být nevelká, protože chvění kovu ustalo hned, jak začalo.

"Prý se povídá," řekla později třiceti kapitánům přítomným na poradě velitelů, "že se máme vrátit do galaxie a žádat vyslání expedice, která by našla ty zalezlé šakaly. Jeden z nejvíce fňukajících hlasů, který jsem slyšela, tvrdí, že jsme náš objev učinili na cestě domů a že po šesti letech strávených v Oblaku, máme prý právo na odpočinek." Její šedé oči metaly blesky a hlas byl ledový. "Ubezpečuji vás, že ti, kteří rozšiřují takové řeči, budou osobně podávat hlášení o neúspěchu vládě Jejího Veličenstva. Proto chci dát najevo všem pokleslým na duchu a peciválům, že tady zůstaneme dalších deset let, pokud to bude třeba. Prosím, zopakujte to důstojníkům a posádce, aby se na to mohli připravit. To je vše."

Po návratu na kapitánský můstek opět nedostala zprávu z Psychologického střediska. Zlost a netrpělivost v ní ještě doutnaly, když vytáčela číslo. Ovládla se ale, když na obrazovce viděla vážnou a bystrou tvář poručice Neslorové.

"Co se děje, poručíku?" zeptala se. "Netrpělivě čekám na další informace o zajatcích."

Psycholožka zakroutila hlavou.

"Nic nového se neděje."

"Nic!" drsně vykřikla.

"Dvakrát jsem žádala," zazněla odpověď, "o povolení ke zlomení jeho vůle. Doufám, že víte, že bych bezdůvodně nenavrhovala tak drastické metody."

"Ach!"

Věděla to, ale nepochopení lidí doma, nutnost vysvětlování každého nemorálního činu proti jednotlivci automaticky způsobily odmítnutí. Zatím... Než stačila odpovědět, psycholožka opět promluvila:

"Pokusila jsem se přesvědčit jej během spánku. Kladla jsem důraz na nesmyslnost odporu vůči Zemi, jelikož konečné prozrazení je neodvratné. Ale to jej jen utvrdilo v přesvědčení, že jeho dřívější údaje nám nebyly nic platné."

První kapitánka přejala iniciativu:

"Mám tomu rozumět tak, že skutečně nemáte nic jiného, než násilí?"

Hlava v astrovizeru udělala odmítavý pohyb.

"Odpor rovnající se IQ 800 v mozku o IQ 167," řekla jednoduše psycholožka, "je pro mne něco nového."

Lady Gloria pocítila narůstající údiv.

"Nedokážu to pochopit," řekla s nedůvěrou v hlasu. "Vím, že jsme něco důležitého přehlédli. Protože - narazíme na meteorologickou stanici v systému padesáti milionů sluncí a najdeme tam lidskou bytost, která přes všechny předpoklady pudu sebezáchovy okamžitě spáchá sebevraždu, aby neupadla do našich rukou. Samotná stanice je galaktickou vykopávkou, uchovávanou po tisíce let jako muzeum, přestože tak veliký časový úsek a inteligenční úroveň, s jakou jsme se setkali - to vše ukazuje, že se něco muselo změnit. A jméno toho člověka - Hlídač - jak je typické pro pradávný pozemský zvyk, starší než kosmické lety, udělování jmen podle povolání. Není vyloučeno, že dokonce i sledování toho slunce přechází v jeho rodině z otce na syna. Je to něco... někde tady, něco..." zamračila se. "Co tedy navrhuješ?" Po chvíli přikývla. "Ano...dobře, odvedte ho do některé ložnice poblíž kapitánského můstku. A ani neuvažuj o tom, že bys místo mě poslala některou ze svých strážkyň. Sama udělám, co bude třeba. Do zítřka. Výtečně!"

Nehybně se dívala na obraz vězně v astrovizeru. Muž - Hlídač - ležel skoro bezvládně na lůžku, měl zavřené oči, ale v tváři podivné napětí. Vypadá - pomyslela si - jako slepec, který právě objevil, že se mu navrací zrak, že pouta, kterými jej poutaly neviditelné síly, poprvé po čtyřech dnech povolila..

Psycholožka po jejím boku zašeptala:

"Stále nevěří, že pouta zmizela a určitě se ani nehne, dokud aspoň trochu neuklidníte jeho mysl. Jeho reakce se budou stále zřetelněji soustředit na jeden cíl - zničit loď. Každou minutu stále silněji bude věřit, že má jednu jedinou šanci a že musí konat bezohledně, neohlížet se na nic. Velice opatrně jsem mu to sugerovala během posledních deseti hodin. Za chvíli uvidíte.... ach!"

Hlídač si sedl. Vytáhl nohy zpod přikrývky, slezl na podlahu a postavil se. Z jeho pohybů vyzařovala neobyčejná síla. Chvíli tak zůstal stát - vysoká postava v šedivém pyžamu. Určitě si promyslel první krok, nebot vrhl krátký pohled směrem ke dveřím, namířil si to k řadě zásuvek v jedné ze zdí, na zkoušku potáhl za první, kteráse mu namanula, a pak bez nejmenší námahy začal vytrhávat jednu po druhé, lámajíc zámky jako zápalky. Její vlastní vzdech byl jen stínem zvuku, vydávaného poručicí Neslorovou. "Ježíš Maria!" zašeptala psycholožka. "Neptejte se mě, jak to dělá. Síla asi musí být vedlejším účinkem jeho delianské výchovy. Paní..." jen těžko ukrývala nadšení. První kapitánka se na ni podívala:

"Prosím?"

"Musíte se v takové situaci osobně zúčastňovat jeho přesvědčování? Je bezesporu tak silný, že bez problémů roztrhá kohokoli na palubě."

Vysoce Ctihodná Glorie Cecilie ji přerušila majestátným gestem:

"nemohu riskovat, že nějaký hlupák něco pokazí. Vezmu si pilulku proti bolesti. Dej mi znamení, až budu moci vejít."

Hlídač cítil vnitřní chlad a napětí, když vcházel do řídící kabiny na kapitánském můstku. V jedné zásuvce nalezl svůj oděv. Nevěděl, že tam bude, ale zásuvky probudily jeho zvědavost. Napjal se delianskou metodou a zámky s třeskem povolily pod jeho supersilou. Stanul na prahu a pohledem přelétl obrovskou místnost,

zakrytou kopulí. A po chvíli vystrašený, že on i jeho krajané jsou ztraceni, do něj vstoupila nová naděje. Fakticky byl volný. Tito lidé si ani v nejmenším nedokážou představit pravdu. Na Zemi už dávno museli zapomenout, kdo to byl velký génius Joseph M.Dell. Je jasné, že osvobozením zajatce něco sledují, ale... Smrt - napadla jej ukrutná myšlenka - smrt jim všem, takovou smrt, jakou uštědřovali kdysi a jakou by neváhali uštědřovat i dnes.

Schýlený nad klaviaturou kontrolních zařízení postřehl koutkem oka ženu, vynořující se z blízké stěny. Vztyčil se a s divokou radostí jí poznal - velitelka. Byla pod ochranou vrhačů energie, to je jasné, ale jak mohli vědět, že se celou tu dobu zamýšlel nad tím, jak je donutit k užití zbraně? Byl si jist stejně jako vesmírem, který jej obklopoval, že nejsou schopni opět složit jeho tělo z částic, ze kterých bylo složeno. Už to, že jej uvolnili, ukazovalo, že se pokoušejí o psychologickou hru. Než stačil něco říct, ozvala se s úsměvem žena:

"Opravdu ti nemohu dovolit studium těchto zařízení. Ale rozhodli jsme se, že se k tobě budeme chovat jinak. Chceme tě přesvědčit... přesvědčit, že..."

Musela si povšimnout něčeho z jeho nenávisti a neoblomnosti. Zakoktala se, s viditelnou nechutí se otřásla, pak nasadila zářivý úsměv a pokračovala vemlouvavým hlasem:

"Chceme, aby ses přesvědčil, že nejsme pro tvé krajany žádným nebezpečím. Musíš si uvědomit, že teď, kdy už vímě o vaší existenci, je jen otázkou času, kdy vás najdeme. Země není krutá a netouží po vládě nad celým světem, aspoň teď už ne. Požaduje minimum slušné spolupráce a i to jen ve jménu jednoty, nedělitelnosti vesmíru. Musí být v platnosti jednotný trestní zákoník a vysoká minimální mzda pro dělníky. Války všeho druhu jsou absolutně zakázány. Mimo to může každá planeta nebo jejich svaz mít vlastní formu vlády, obchodovat s kým chce, žít si podle svého. V tom snad není nic hrozného, co by vysvětlovalo tvou podivnou sebevraždu v okamžiku objevení observatoře."

Nejdřív - pomyslel si - jí rozbiju hlavu. Nejlepší bude ji chytit za nohy a rozbít o kovovou stěnu nebo podlahu. Kosti praskknou lehce a za prvé to bude dostatečným varováním pro důstojníky lodi, za druhé to na něj stáhne smrtonosnou salvu její ochrany. V té poslední chvíli příliš pozdě pochopí, že jej může zastavit jen ohen. Vykročil jejím směrem a nepostřehnutelně napjal svaly a nervy - důležitá příprava k naplnění deliánského těla nadlidskou silou.

Žena říkala:

"Jak jsi řekl, osídlili jste Padesát sluncí. Proč jen tolik? Za dvanáct nebo více tisíc let by populace čítající dvanáct trilionů byla přirozenější."

Další krok. Ještě jeden. Věděl, že teď musí odpovědět, pokud nechce vzbudit její podezření v těch rozhodujících sekundách, když se palec po palci blížil.

"Skoro dvě třetiny našich manželství je bezdětných. Vyšlo to nějak neštastně, ale - jak to říct - jsou nás dva druhy a i když jsou smíšená manželství běžná..."

Byl skoro u cíle. Uslyšel její hlas.

"Chceš tím říct, že došlo k mutaci a že se mutanti nemohou křížit?"

Na túto otázku už nemusel odpovídat. Dělilo je deset stop a Hlídač se na ni vrhl jako tygr.

První svazek paprsků přetal jeho tělo příliš nízko, než aby jej zabil, ale vyvolal mdloby a olověnou tíhu. Uslyšel její křik:

"Co to znamená, poručice Neslorová?"

Ale už ji měl. Jeho prsty silně stiskly rameno, jímž se pokoušela krýt, když jej druhá salva trefila vysoko do žeber. Ústa mu

zalila krvavá pěna. Cítil, jak se proti jeho vůli ruka sesmekává z ženina ramene. Ó Kosme, jak ji toužil vzít s sebou do království smrti. Ještě jednou uslyšel její hlas:

"Zešílela jste, poručíce Neslorová? Zastavit palbu!"

Než se třetí svazek paprsků vedral do jeho těla, pocítil poslední příliv uštěpačné myšlenky. Poříd si ničeho nevšimla. Zato někdo jiný už ví. Někdo, kdo se v rozhodující chvíli dobral pravdy. Pozdě - pomyslel si - opozdili jste se, hlupáci! Hledejte si. Dostali varování, měli čas ukrýt se ještě lépe. A padesát sluncí je rozeseto, roztroušeno mezi miliony hvězd, mezi....

Tok jeho myšlenek přetrhla smrt.

Žena se z podlahy zvedla jako opilá, bojovala s mrákotami. Nejasně si uvědomovala, že poručice Neslorová prochází transmiterem, zastavuje se nad tělem hlídače Gisseru a pak se rozbíhá k ní.

"Není ti nic, drahoušku? Není to lehké, střílet astrovizerem, a..."

"Ty bláznivá ženská!" první kapitánka opět našla dech. "Dokážeš pochopit, že se tělo už nedá znovu oživit, pokud ohen zničí základní orgány? Tato metoda je neodvratná. Budeme se muset vrátit domů bez..." Ztichla. Spatřila, že se na ni psycholožka upřeně dívá. Poručice neslorová otevřela ústa:

"jeho agresivní záměry byly nepochybné. Ale pro mé přístroje to všechno bylo příliš rychlé. Po celou tu dobu jeho chování vůbec nepřipomínelo zásady lidské psychologie. V poslední sekundě jsem si vzpomněla na Josepha Della a masakr jeho nadlidí před patnácti tisíci lety. Je to neuvěřitelné. Některým z nich se podařilo uprchnout a založit civilizaci v tomto odlehlém koutu vesmíru. Teď už chápete? Delian - Joseph M. Dell - konstruktér dokonalého delianského robota."

Pouliční amplión se s rámusem probral k životu. Rozlehl se zvučný mužský hlas.

"Pozor, obyvatelé planet Padesáti Sluncí. Hovoří pozemská bitevní loď Hvězdný Roj. Za chvíli k vám promluví Vysoce Ctihodná Lady Glorie Cecilie Laurr z Vysoce Urozených Laurrů, první kapitán Hvězdného Roje."

Při prvních slovech z amplionu se Maltby zastavil na cestě k leteckému taxíku. Povšiml si, že chodci se zastavili také. Neznal planetu Lant. Její hlavní město jej, po hustě zalidněném Cassidoru, na němž se nacházela hlavní základna letecké flotily Padesáti Sluncí, očarovalo venkovským charakterem. Jeho loď přistála předchozího dne v souladu s všeobecným rozkazem, nařizujícím všem vojenským lodím, aby se okamžitě ukryly na nejbližších obydlených planetách. Bylo to opatření nejvyšší pohotovosti, zřetelně vyvolané panikou. Z toho, co slyšel v důstojnické jídelně, jasně vyplývalo, že to mělo souvislost s lodí ze Země, jejíž vysílání teď bylo rozšiřováno systémem všeobecné pohotovosti:

Mužský hlas pateticky ohlásil:

"Zde je Lady Laurr!"

Hned nato se rozezněl čistý, jasný, stříbrný hlas mladé ženy:

"Obyvatelé Padesáti Sluncí, víme, že tam jste. Po několik let má loď Hvězdný Roj zkoumala Veliký Magellanův Oblak. Naprostou náhodou jsme narazili na jednu z vašich meteorologických stanic a zajali její obsluhu. Než spáchal sebevraždu prozradil, že někde v té hromadě asi sta milionů hvězd se nachází padesát obydlených systémů, dohromady sedmdesát planet, na nichž žijí lidské bytosti. Máme v úmyslu najít vás, i když se může na první pohled zdát, že to přesahuje naše možnosti. Z čistě technického hlediska se může zdát, že je těžké najít mezi stem milionů hvězd padesát sluncí. Ale promysleli jsme řešení tohoto problému, které je jen částečně technické. Teď pozorně naslouchejte, obyvatelé Padesáti sluncí. Víme, kdo jste - deliánští a nedeliánští roboti, tak zvaní roboti, neboť jste ve skutečnosti lidskými bytostmi z masa a krve. Při studiu našich historických analýz jsme našli zmínky o bezvýznamných a nesmyslných událostech, které se staly před patnácti tisíci lety a které vás vystrašily tak, že vás donutily opustit hlavní galaxii a hledat azyl daleko od lidské civilizace. Patnáct tisíc let je dlouhá doba. Lidé se změnili. Tak špatné zkušenosti, jaké poznali vaši předkové, se už vícekrát nemohou opakovat. Říkám to, abych rozptýlila vaše obavy. Musíte se vrátit do vlasti. Musíte se připojit k pozemskému galaktickému svazu, podřídit se jistým minimálním zákonům a otevřít mezihvězdné obchodní přístavy. Protože vím, že máte své důvody k tomu, abyste se před námi skrývali, dám vám týden na to, abyste oznámili polohu vašich planet. V té době nic nepodnikneme. Po tomto limitu budete litovat každého dne, který uplyne bez navázání kontaktu s námi. Jedním si ale můžete být jisti - najdeme vás. A rychle!"

Amplion utichl, jakoby čekal, až význam slov posluchačům dojde.

"Jen jedna loď," ozval se nějaký muž vedle Maltbyho. "Čeho se bojíme? Musíme je zničit dřív, než se vrátí do galaxie a prozradí naši existenci."

Ženský hlas znepokojeně prohlásil:

"Mluví pravdu, nebo jen blufuje? Opravdu věří tomu, že nás dokáže najít?"

"Hloupost," zabručel jiný muž. "Starý problém jehly v kupce sena. Jenže ještě složitější."

Maltby mlčel, ale přikláněl se k jeho názoru. Zdálo se mu, že

první kapitán pozemské lodi, paní Laurr, bloudí v nejčernější tmě, jaká kdy halila civilizaci. Z amplionu opět zazněl hlas Vysoce Ctihodné Glorie Cecilie:

"Abychom vyloučili rozdíly v počítání času objasňuji, že normovaný den se skládá z dvaceti hodin po sto minutách. Minuta má tisíc sekund, během jedné sekundy světlo uletí přesně sto tisíc mil. Náš den je poněkud delší, než dříve používaný. Dřívější minuta se skládala ze šedesáti sekund a rychlost světla byla více než 186 300 mil. Přizpůsobte se nám. Ode dneška za týden mne opět uslyšíte."

Přestávka. Po chvíli tentýž hlasatel, který ohlásil ženu, přerušil ticho:

"Obyvatelé Padesáti Sluncí, právě jsme dostali zprávu, natočenou na pásek. Přišla před hodinou a rozšiřujeme ji na návrh Rady Padesáti Sluncí v souladu s její snahou o informování veškerého obyvatelstva o veškerých aspektech tohoto největšího nebezpečí, s jakým jsme kdy měli co do činění. Vraťte se klidně ke svým každodenním záležitostem a my učiníme vše, co bude v našich silách. Oznámíme vám okamžitě vše, co sedozvíme. To je zatím vše."

Maltby pohybem ruky zastavil taxík. Jen se pohodlně uvelebil v křesle, posadila se na vedlejší místo neznámá žena. Odehnal jen lehce pocitovaný dojem, že žena přitahuje jeho myšlenky. Panenky se mu neznatelně rozšířily, ale nedal na sobě nic znát. Ženina mysl hledala kontakt s jeho myslí. Po chvíli řekla:

"Slyšel jsi?"

"Ano."

"Co si otom myslíš?"

"Ta žena si je sebou velice jistá."

"Všiml sis, že nás všechny zahrnula mezi Delany a nedelianské roboty?"

Neudivilo jej, že si toho povšimla i ona. Pozemšťané neměli ponětí, že Padesát Sluncí obývaluje ještě třetí rasa - Míšenci. Po tisíce let od dob velké migrace se v manželstvích Delianů s Nedeliany nerodily děti. Nakonec, díky metodě podchlazeného tlaku, to bylo možné. Narodil se tzv. Míšenec s dvojitým mozkem, s delianskou fyzickou silou a nedelianskými tvůrčími schopnostmi. Oba Míšencovy mozky, správně seřízené, mohly ovládnout kterecukoli osobu s normálním mozkem. Maltby byl Míšenec. Stejně jako jeho sousedka, což okamžitě poznal podle toho, jak bleskově probudila jeho mozek. Byl mezi nimi nepatrný rozdíl - on měl na Lantu a ostatních planetách Padesáti Sluncí legální statut, ona ne. Pokud by ji chytili, hrozilo jí vězení nebo smrt.

"Hledali jsme tě," uslyšel, "od chvíle, kdy do našeho hlavního sídla zpráva o té záležitosti. To je více než hodinu. Co podle tebe mámedělat?"

Maltby se zamyslel. Nebylo mu lehce vroli dědičného náčelníka Míšenců, jemu - kapitánovi kosmické flotily Padesáti Sluncí. Před dvaceti lety se Míšenci pokusili o ozbrojený převrat a ovládnutí Padesáti Sluncí. Pokus skončil naprostou porážkou a Míšenci sestali štvanci. Maltbyho, tehdy ještě jako malého chlapce, zajala delianská hlídka. Vychovala jej flotila. Byl to experiment. Bylo jasné, že se problém míšenců musí nějak vyřešit. Nešetřili síly, aby jej přesvědčili o nutnosti loajality vůči Padesáti Sluncím jako celku, což se ve značné míře podařilo. Jen o jednom neměli jeho učitelé ani tušení - že mají ve svých rukou titulárního náčelníka Míšenců. V Maltbyho mysli vznikl konflikt, který dosud nedokázal vyřešit. Pomalu promluvil:

"Zdá se mi, že musíme samozřejmě držet pohromadě, jít ruku v ruce s Deliany a Nedeliany. Nakonec, my také patříme k Padesáti Sluncím."

"Mluví se už o tom, že bychom mohli na tom vydělat, kdybychom prozradili polohu některé z planet."

Na chvíli jím to otřáslo. Přesto pochopil, co tím myslí. Situace pro ně byla velice slibná. Zdá se, že intrikánství nemám v povaze, hořce si pomyslel. Uklidnil se, uspořádal myšlenky a pocítil, že je schopen záležitosti objektivně prodiskutovat.

"Pokud Země nalezne naší civilizaci a uzná její vládu, zůstane vše při starém. Bez ohledu na to, co bychom chtěli změnit v náš prospěch."

Stíhlá blondýnka se ponuře usmála, v modrých očích jí zaplálo nelítostné světlo:

"Kdybychom je prozradili, mohli bychom si dát podmínku, že od té chvíle dosteneme stejná práva. To je přesně to, co chceme."

"Všechno?" Maltby věděl dobře, co Míšenci chtěli a to, že to věděl, mu nebylo příjemné. "Pokud si dobře vzpomínám, válka, kterou jsme rozpoutali, měla jiné cíle."

"No a co?" provokativně se ozvala blondýnka. "Kdo má větší nárok na vládu? Po psychické stránce jsme výše, než Deliané a Nedeliané. Podle toho, covíme, jsme určitě jedinou suprrasou v celé galaxii."

Vzrušením se zakoktala.

"Ti lidé ze Země nikdy neviděli Míšence. Kdybychom je překvapili a dostali na palubu jejich lodi dostatečné množství našich, mohli bychom získat novou, rozhodující zbraň. Chápeš to?"

Maltby chápal mnoho věcí, spolu seskutečností, jak velkou roli v tom všem sehrávala zbožná přání.

"Moje milá," odpověděl, "je nás málo. Naše povstání proti vládě Padesáti Sluncí bylo porušeno i přes moment překvapení a počáteční úspěchy. Snad bychom to všechno dokázali, kdybychom měli čas. Ale naše touhy jsou větší, než náš počet."

"Hunston je toho názoru, že v kritických chvílích je třeba konat."

"Hunston?" nechtěně Maltbymu ujelo. Zmlkl. Cítil se ničím vedle originální osobnosti Hustonově, který neprosůl, ale tvrdě požadoval. Maltby měl nevděčný úkol- držet v mezích zuřivě zapálené mladíky. Prostřednictvím svých stoupenců, většinou starších lidí, přítel jeho nežijícího otce, nemohl dělat nic jiného, než radit k opatrnosti. Příliš mu to popularitu nezvětšovalo. Huston byl druhým v hierarchii Míšenců. Jeho dynamický program "okamžitě konat" promlouval přímo k fantazii mladých lidí, kteří katastrofu předcházející generace znali jen z doslechu. Vůdci dělali chyby. My je nebudeme opakovat. Tak vypadal jejich pohled na tuto záležitost.

Sám Maltby netoužil po vládě nad Padesáti Slunci. Již léta si pokládal otázku, jak ambice Míšenců nasměrovat méně bojovným směrem. Ale dosud se marně trápil nad odpovědí.

Pomalu a výrazně řekl:

"Před tváří nebezpečí je třeba sjednotit se. Ať už se nám to líbí nebo ne, patříme k Padesáti Sluncím. Možná, že by se i vyplatilo prozradit ty civilizace Zemi, ale nejde o tom rozhodovat za hodinu od chvíle, kdy se taková příležitost naskytla. Vyřid ukrytým městům, že požaduji tři dny na diskusi a svobodnou kritiku. Čtvrtý den budeme hlasovat, zda je prozradit nebo ne. To je vše."

Koutkem oka postřehl, že nebyla spokojena. Její tvář se zamračila. Viděl na ní zřetelné znechucení.

"Má drahá," dodal mírně, "copak by tvůj světový názor připouštěl neuznávání názoru většiny?"

Po této větě spatřil na její tváři změnu a věděl, že v jejích myšlenkách oživil věčnou demokratickou nerozhodnost. Tajemství jeho

veliké moci nad nimi spočívalo právě v tom. Rada Míšenců, jíž předsedal, se ve všech vážnějších záležitostech obracela přímo k veřejnosti. Čas potvrdil, že hlasování probouzí v lidech sebezáchovné instinkty. Netrpěliví jednotlivci, kteří po dlouhé měsíce volají po okamžitých krocích, se tváří v tvář tajnému hlasování stávají opatrnými, Mnoho nebezpečných politických bouří bylo rozvátо nad urnou.

Žena, která již delší dobu mlčela, najednou promluvila:

"Během čtyřech dnů se může rozhodnout někdo jiný a my budeme nahraní. Podle Hustonova názoru musí vláda v rozhodující chvíli konat okamžitě. Pak bude čas na to, abychom se ptali lidí , zda bylo rozhodnutí v pořádku."

Aspoň na to měl Maltby připravenou odpověď:

"Tady jde o osud celé civilizace. Copak má jednotlivec nebo malá skupinka právo položit na jednu kartu život tisíců vlastních lidí a spolu s tím i osud šestnácti miliard obyvatel Padesáti Sluncí? Podle mého názoru ne. Ale já už vystupuju. Přeju ti štěstí."

Vstal a neohlížeje se za sebe, sestoupil na zem. Vydal se směrem ke kovovému plotu, za nímž se nacházela jedna z nevelkých základen, které vojenské síly udržovaly na planetě Lant. Strážný se zatvářil kysele, když prohlížel jeho dokumenty, a pak mu oficiálním tonem oznámil:

"Kapitáne, mám rozkaz odvést vás do budovy Kongresu ke schůzi místní samosprávy a vojenského velení. Půjdete bez odporu?"

Maltby ani nemrkl.

"Samozřejmě."

Za minutu letěl do města. Ještě nezapadl zámek. Kdykoli mohl soustředit své dvě mysli a podřídit si strážného a pak i řidiče vojenského vozidla. Rozhodl se ale, že nic takového neudělá. Napadlo jej, že vládní konference bezprostředně neohrožuje kapitána Petera Maltbyho. A co víc, kapitán plným právem očekával, že se tam něco dozví.

Malá lodička přistála na nádvoří mezi dvěma budovami, porostlými břečtanem. Dveřmi a širokou, jasně osvětlenou chodbou byl Maltby odveden do sálu s konferenčním stolem, obklopeným asi dvaceti muži. Jeho příchod byl nejspíš předem oznámen, protože tam vládlo hluché ticho. Jedním pohledem přelétl řadu tváří, které na něj hleděly. Dvě z nich dobře znal. Jejich majitelé nosili uniformy vyšších důstojníků flotily. Oba dva přikývli na pozdrav. Odpověděl jim dvěma úklonami hlavy.

S nikým víc, dokonce ani se čtyřmi zbývajícími důstojníky, se dosud ještě nesetkal. Poznal několik členů vlády a několik místních důstojníků. Delieny šlo od Nedelianů lehce rozlišit. První z nich byli urostlí a hezcí jako jeden muž, siláci. Druzí se velice lišili, dokonce i sami mezi sebou. Podsaditý Nedelian se zvedl na protilehlém konci stolu, přímo proti dveřím. Z tiskových fotografií Maltby poznal Andrewa Craiga, ministra místní vlády.

"Pánové," promluvil Craig, "budeme vůči kapitánu Maltbymu upřímní. Kapitáne," obrátil se k němu, " dlouho jsme hovořili o ohrožení ze strany tak zvané pozemské bitevní lodi. Jeho velitelka nedávno vydala komuniké, které jste pravděpodobně slyšel."

Maltby přikývl.

"Slyšel."

"To je dobře. Jak tedy vypadá situace. Rozhodli jsme se neprozradit tomu vetřelci, bez ohledu na výhody, které nabízí. Několik osob argumentovalo tím, že dorazila-li již Země do Velkého Magellanova Oblaku, nalezne nás dříve nebo později. Ale do té doby může uplynout několik tisíc let. Naše stanovisko je tako-

vé - držíme se v jednom šiku a nenavazujeme kontakt. V dalším desetiletí, bohužel, bude to trvat tak dlouho, budeme moci vyslat expedici do hlavní galaxie a podívat se, co se tam skutečně děje. Pak budemem přemýšlet nad konečným rozhodnutím v záležitosti navázání styků. Myslím, že je to rozumné rozhodnutí."

Přerušil řeč a s očekáváním se díval na Maltbyho. V jeho chování byl zřejmý neklid.

"Velice moudré," odpověděl Maltby pevným hlasem. Několika přítomným se viditelně ulevilo.

"Přesto ale," pokračoval, "kde berete jistotu, že nikdo příchozím ze Země neprozradí naší polohu? Někdo, dokonce i některé planety, v tom mohou vidět vlastní zájem."

"Dobře si to uvědomujeme," odpověděl tlusťoch. "právě proto jsme vás pozvali na naší schůzi."

Maltby si nebyl jist, zda to bylo skutečné pozvání, ale zdržel se komentáře.

"Máme již rozhodnutí všech místních vlád Padesáti Sluncí. Jednomyslně se rozhodly zůstat ve skrytu, Ale všem je nám jasné, že naše jednota nemá žádný význam, dokud nezískáme stejnou záruku od Míšenců."

Již delší dobu si Maltby domýšlel, k čemu směřují. Pochopil to jako symptom krize mezi Míšenci a zbývajícím obyvatelstvem Padesáti Sluncí. Nepochyboval, že se to týkalo i jeho.

"Pánové," řekl. "Domýšlím se, že mne žádáte o prostřednictví v rozhovorech s Míšenci. Jsem kapitánem ozbrojených sil Padesáti Sluncí. Veškeré kontakty tohoto typu mne okamžitě dostanou do velice nemilého postavení."

Víceadmirál Dreehan, velící bojové lodi Atmion, na níž Maltby sloužil ve funkci zástupce astrogátora a hlavního meteorologa, se energicky ozval:

"Kapitáne, můžete klidně přijmout každý návrh, který tady padne. Nemyslete si, že si neuvědomujeme vaše těžké postavení."

"Bylbycj rád," řekl Maltby, "kdyby to bylo zaprotokolováno a prosím o to, aby byl další průběh schůze zapisován."

Craig pokynul stenografům.

"Pište, prosím."

"Takže k věci," řekl Maltby.

"Jak jste již jistě pochopil, kapitáne," začal Craig, "chceme, abyste předal naše návrhy," podíval se úkosem, zřetelně se nutil k užití slova, které rase Štvanců propůjčovalo legální charakter, "Řídíce Radě Míšenců. Jsem toho názoru, že máte možnost se s nimi spojit."

"Již před mnoha lety," souhlasil Maltby, "jsem seznámil svého velitele s tím, že ke mně přišli emisaři Míšenců a také s tím, že na každé planetě Padesáti Sluncí existují stálá zařízení, zabezpečující spojení. Tehdy bylo rozhodnuto nevšímat si těchto záležitostí, protože by jinak přešly do ilegality již definitivně, což znamená, že bych již nebyl seznámen s jejich novým umístěním. Ve skutečnosti padlo rozhodnutí o tom, aby o existenci takové sítě byly uvědoměny ozbrojené síly Padesáti Sluncí, v hlasování Míšenců."

Cítili tenkrát, že Maltby začíná být i tak podezřelý, takže bylo vhodnější se k těmto kontaktům přiznat. Čekalo se, že Padesát sluncí nebude agenturám znepříjemnovat život, snad jen ve výjmečných případech. Jak se ukázalo, byl plán dobře vymyšlený, jenže teď právě nastal výjimečný případ.

"Upřímně řečeno," promluvil tlustý politik, " jsme přesvědčeni, že Míšenci takovou situaci pochopí jako posílení své pozice při jednání."

REX STAR
Máme spolehlivý raketoplán. Země na obzoru.
Škoda, Rexi, že se musíme rozloučit.
Taky mě to mrzí. Ale při službě ve vesmíru nebudu mít dlouhou chvíli.
V téže době však dochází v italské Florencii k události, která vzrušila celý svět.
Pomaleji... Opatrně! Ať se ta vzácnost nepoškodí.
Prvně po pěti stech let opouští toto nejslavnější umělecké dílo naše město.
Michelangelova socha Davida má být vystavena na Měsíci. Náklad se blíží ke kosmodromu.
Příště: Tajná organizace
6-20

REX STAR
Nacházíme se na kosmodromu nedaleko Florencie. Socha je právě dopravována k vesmírnému korábu....Vracím slovo studiu....
Sledujete závěrečnou část převozu....David je obkládán pláštěm z umělé hmoty.
Není to příliš nebezpečné? Nejvzácnější socha světa!
Ale António! Bude přece hlavním šlágrem měsíční výstavy!
A co když se cestou rozbije?
Vyloučeno. Obal je pevný jako ocel, ale zároveň pružný. Je taky ohnivzdorný, nemůže se nic stát.
Při organizaci letu nebylo nic opomenuto. Jsou zajištěna všechna bezpečnostní opatření. Dokonce ani krádež nepřichází v úvahu.
WFTV
....zvláště ne po odstartování rakety.
Tak, barone, socha je naše.
Na nic prý nezapomněli! Jenom na nás! A na náš satelit!
Příště: Loupež
6-27